

senere var et betydeligt flertal i tinget, som fandt afgørelsen forkert. Der var ligefrem bestræbelser i gang for en form for rehabilitering af A. C. Normann, og de strandede ret beset kun på, at der i visse partigrupper endnu fandtes fremtrædende enkeltmedlemmer, som havde prestige bundet til en mere end tvivlsom afgørelse.

Den anden sag er fra 1957, hvor Thorstein Petersen blev udelukket på et grundlag, som blot fem år tidligere ikke kunne medføre udelukkelse. De kriterier, som ved den lejlighed blev lagt til grund, kan VS *for sit eget vedkommende* ganske tilslutte sig. Men det ville unægtelig tynde ud i rækkerne hos andre partier, hvis de skulle efterleves i al almindelighed. F.eks. hed det i afgørelsen vedrørende Thorstein Petersen: »Det er for hele det politiske livs sundhed absolut nødvendigt, at der ikke fra befolkningens side kan rejses den mindste tvivl om de enkelte folketingsmedlemmers hæderlighed, nøjagtighed og omhyggelighed i alle økonomiske spørgsmål.« Hvis det også skulle gælde hushandler, så stod vi jo, før vi vidste af det, uden regeringschef.

På baggrund af denne gennemgang vil det være indlysende, at VS ikke kan støtte sig på fortilfælde med hensyn til udelukkelse af folketinget.

Venstresocialisternes opfattelse af værdighedskravet:

Efter VS' opfattelse burde man have diskvalificeret sig selv til medlemskab af folketinget, hvis man *i sit praktiske virke har udvist en groft asocial eller udemokratisk holdning* – og det ganske uden hensyn til, om de pågældende forhold er strafbare eller ej, eller om sanktionen er over eller under 4 måneders fængsel.

En systematisk aktivitet gående ud på at finde smuthuller i skattesystemet for at sætte skatteunddragelse i system gør efter vor opfattelse den pågældende uegnet til et politisk tillidshverv som medbestemmende om løsningen på samfundsmæssige problemer, *uanset* om de pågældende skatteundragelser anses for strafbare (Glistrups skattecirkus) eller lovlige (Kristian Mogensens fondskonstruktioner).

Tilsidesættelse af arbejdsmiljøloven eller af almindelige miljøhensyn, som kan få vidtrækkende konsekvenser for den enkelte eller

for hele samfundet, finder vi ligeledes diskvalificerende, selv om der ofte slet ikke vil ske domfældelse og i værste fald kun blive idømt beskedne bøder.

Sådanne handlinger afspejler en så asocial holdning, at de pågældende efter VS' opfattelse må anses for uegnede til at have indflydelse på, hvordan samfundsmæssige problemer skal løses.

Andre handlinger er så gennemført udemokratiske, at det må betragtes som diskvalificerende.

Når f.eks. en nyopstillet folketingskandidat træffer aftale med enkelte store industrivirksomheder om økonomisk støtte til sin politiske karriere – med det tilsagn om passende politisk modydelse, der naturligvis underforstået ligger heri – så er det efter vore begreber fra et demokratisk synspunkt diskvalificerende, selv om det efter dansk lov ikke på nogen måde er strafbart.

Eller for at tage det i vore øjne groveste tilfælde fra de seneste år: et folketingsmedlem, der i kraft af sin ministerpost giver forsvarets efterretningstjeneste (FET) grønt lys for tyveri af dokumenter hos et lovligt politisk parti (se kommissionsdomstolens supplerende rapport i Hetlér-FET-sagen), udgør efter VS' opfattelse en alvorlig trussel mod demokratiet, og skal udelukkelse af folketinget overhovedet komme på tale, kan vi ikke pege på noget område, hvor det ville være mere berettiget end her. Men der skete absolut intet. For det politiske flertal sympatiserede politisk med ministeren og ikke med det parti, overgrebet var vendt imod i den pågældende sag.

Konklusion:

VS' konklusion må blive, at den eneste måde, på hvilken man kan administrere grundlovens meget upræcise kriterium »uværdig i almindeligt omdømme« uden risiko for, at det får karakter af politisk forfølgelse, er at lade vælgerne afgøre, om den pågældende er uværdig *i deres* omdømme. Selvfølgelig således, at det ikke f.eks. er VS' vælgere, der skal afgøre, om konservative medlemmer og kandidater er uværdige, og omvendt, men det pågældende partis *egne* vælgere, der må træffe denne afgørelse.

Især når vælgerne har været bekendt med den begåede handling, inden de har valgt eller genvalgt den pågældende kandidat, fin-